

обида . . . . . Чувай, Василе, ти трѣба да ми обяснишъ причината на твоето грубо повѣдение! извикалъ разгневено чичо му, като зель грозна позиция.

— Ахъ! Василе! Каквота е накарало тъй неблагоприятно да постѣпашъ съ насъ? казала съ сълзи леля му:—Какво сме заслужили за това?

— Азъ говорихъ право лѣлю, отговорилъ хладнокрѣвно Налитаевъ.

— Ти самъ съзнавашъ, Василе, че тъй не мислишъ, както говоришъ.

— Азъ говоря съ най пълно убѣждение.

— Не, не е право, Василе, ти навѣрно би се отчаялъ, ако би азъ или чичоти да умремъ.

— Жално ми би било не се припирамъ, но все така нѣма да дойда въ отчаяние.

— Какъ? нѣма да додешъ въ отчаяние? . . . изверго, идоло безчувственний! Послѣ това да ни си намислелъ да ни убиешъ? И лѣля му като си закрила лицето съ радетъ, силно захълцала.

— Помилвайте мя лѣлю у мене полукително нѣма намѣрение да ви убия. Азъ говоря само, че нѣма да дойда въ отчаяние, ако ви или чичо умрете. Доказано е, че нѣма още примѣръ, щото нѣкой унукъ да бжде неотишимъ послѣ смъртта на чича си или лѣля си.

— Сестро? Аколино Гирасимова! Остави го остави. Не дѣй говори на вѣтъра! казалъ чичо му, като махналъ съ ракъ. Не человекъ, а змия сгрѣяхми ний, която вмѣсто благодарности